

ပါးကွက်ကျား ဝတ္ထုတိုများ

ခင်ခင်ထူး

ဝဲကြိပွဲ

ဘကြီးဖိုးထိန်တစ်ယောက် သည် ကနေ့ တစ်နေ့လုံး အလုပ်ရှုပ်နေ လိုက်ပုံများ ။ မနက်လင်း ကတည်းက ထမင်းတောင် ဖြောင့်အောင် မ စားရပါဘူး။ ကလေးတွေက တင့်တို တရီရီ လုပ်တာနဲ့ ပဲ ဆေးကလေး တော့ ကြားဖူးနားဝ ဖော်ဦးမှ ဟဲ့ ဆိုပြီး ရွာမြောက်ဘက် တမာတန်း ထွက်လာခဲ့တယ်။ ပါလာတဲ့ ရေလဲပုဆိုးဟောင်းကြီးထဲ ကျုံးရသမျှ တမာရွက်ခြောက်တွေ ထမ်းလာခဲ့ရတာကိုက တော်တော်ပန်းလှပြီ။ တမာရွက်က လေးလှလို့ မဟုတ်ဘူး ။ အသက်ကလည်း ကြီးပြီဟာကိုး။ ရှစ်ဆယ်ကျော်လို့ ကိုးဆယ်တွင်း ခြေတစ်ဖက်နင်းဆိုတဲ့ အိုကြီးအိုမ မဟုတ်လား ။ သေမင်းက မျက်စိမှောက်နေလို့ သာလေ။ သူနဲ့ ရွယ်တူတွေ သေကြလှပေါ့။ ဇလပ်ကုန်းရွာက ရောင်းရင်းကြီး ‘ဘခိုင်’တောင် တမြန်မနှစ်က ဆုံးသွားရှာပြီ။ သူနဲ့ ကိုယ်နဲ့ က အသက်ချင်း ဘာကွာလို့ တုံး။ ကိုရင်ဝတ်ဘဝတုန်းက ရွှေရင့်မာကျောင်း တစ်ကျောင်းတည်းသား။ တစ်ဆရာတည်း ထွက်တွေ။

ဥဒယနဲ့ ဇလပ်ကုန်း နှစ်ရွာကြားက ရွှေရင့်မာကျောင်း ဆရာတော်ဦးသိက္ခိတဆီမှာ ကကြီးရေက၊ ကကြီးရေချကာ၊ ကကြီးရေ လုံးကြီးတင် ကိခဲ့ကြရတာ။ ယံမင်္ဂလံ ဒွါဒဿဟိ မင်္ဂလသုတ်က အစ ပရိတ်ကြီးအဆုံး ပုဒ်မပါ ကျုံးခဲ့ရတာ။ သင်ပုန်းကြီးကုန်အောင် သေစာရှင်စာ အတူအံ့လာခဲ့ကြတဲ့ ငယ်ပေါင်းရောင်းရင်းကြီးတွေ။ တစ်ယောက် တစ်ယောက်

က် ခေါ်ကြတာတောင် ငထိန်တဲ့ ၊ ငခိုင်တဲ့ ။ ကိုရင်လူထွက် ကြတော့လည်း တစ်နေ့တည်း၊ တစ်ချိန်တည်းပါ။ အဲသည် နေ့က ဇလပ်ကုန်းရွာက မောင်ဘခိုင် မိဘများက သားကလေး လူဝတ်လဲ ခွင့်ပြုဖို့ ဆရာတော်ထံ လာလျှောက်သံ ကြားတော့ မောင်ဖိုးထိန် တစ်ယောက် ဥဒယရွာဘက် ကစုန်ဆိုင်း ပြန်ချလာတယ်။ ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကိုရင်ဝတ်ကြီးနဲ့ မအေရင်ခွင်ထဲ ခေါင်းခွေ ဝင်တဲ့ ပြီး ငိုတာပဲ။

‘ငခိုင်ကို သူ့အမေတို့ က လူထွက်ခိုင်းပြီ၊ ကျုပ်ကိုလည်း လူဝတ်လဲ ပေးတော့’

ဆိုတဲ့ ပြီး ဇွတ်ကြီးလုပ်တော့ မိဘများမှာ သားကလေး ပဉ္စင်းတက် ပေးဖို့ စိတ်ကူးယဉ် ထားတာကလေး ဖျက်လိုက်ရတယ်။ ကျောင်းကို လိုက်လာတဲ့ ပြီး ဖိုးထိန်ကို လူဝတ်လဲခွင့် တောင်းတော့ ဆရာတော်က ပြီးတယ်။

‘ကျုပ်က အထင်သားပဲ၊ ကုသလသာ လူဝတ်လဲရင်တော့ ဟောသည် နန္ဒောက နေမှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ’

ဖိုးထိန်ရဲ့ ဘွဲ့အမည်က ထဆင်ထူးကို ယူတာဆိုတော့ ‘ကိုရင်နန္ဒော’၊ ဘခိုင်ရဲ့ ဘွဲ့အမည်က ခိုင်ကို ယူလို့ ‘ကိုရင်ကုသ’ကိုး။ ဒါပေမဲ့ အဲသည် ကိုရင်ဘွဲ့တွေက အဲသည် နေ့ကပဲ သူတို့ ဘဝမှာ နိဗ္ဗိတ အဆုံးသတ်သွားတာပါပဲ။ သူတို့ ရှင်လိင်ပြန်ကြတော့ အသက်တွေက ဆယ့်လေးငါးနှစ် သား အရွယ် လူပျို မပေါက်တပေါက်တောင် ဖြစ်နေကြပြီ။ ကိုရင်ဘဝ တုန်းက ဆွမ်းခံရတာ၊ စာအံရတာ၊ ကျောင်းဝေယျာဝစ္စ လုပ်ရတာကလွဲလို့ ဘာမှ ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ရတဲ့ ဖိုးထိန် နောက်တစ်နေ့ကစပြီး မိဘလက်ငုတ် ယာထဲကိုင်းထဲ ဆင်းရဲတော့တာပဲ။ မိဘများ ခမျာ တအား ရတာပေါ့။ သားပဉ္စင်းကလေး မြင့်စေချင်လွန်းလို့ အထက်ဘဝဂ် ပို့ပါတ

ယ်။ သင်းက မြင့်သဟဆိုပြီး အောက်ခုန်ဆင်းတဲ့ ကောင်ကိုး။ ထွန်စမ်း
ဟဲ့ ယာ၊ ကြဲစမ်းဟဲ့ ပြောင်း၊ ရိတ်စမ်းဟဲ့ ပဲ။ တစ်နှစ်ကုန် တစ်နှစ်ဆန်း
နွားနဲ့ ဖက်လို့ ရုန်းခဲ့ရတဲ့ ဘဝတွေ ဆိုတာများ ။

ဘကြီးဖိုးထိန်တစ်ယောက် အမောအပန်းကလေးဖြေရင်း ငယ်ငယ်
က အကြောင်းတွေဆီ စိတ်က ရောက်သွားတာပါ။ ခံတွင်းကလေး ချဉ်
တင်တင် ရှိတာနဲ့ ပဲ ဒန်ခွက်ထဲ ထိုးစိုက်ထားတဲ့ ပြောင်းဖူးဖက် ဆေးလိ
ပ်ကြီး ဆွဲယူတဲ့ ပြီး မီးညှိလိုက်တယ်။ လေးငါးခါလောက် ဆက်ဖွာလိုက်
မှ ပဲ ခံတွင်းချဉ်ကလေး ပြေသွားရဲ့ ။ အသက်ကလေး ရလာတော့ ငယ်
ဘဝတွေကို ပိုပြီးများ အောက်မေ့နေမိသလား မပြောတတ်ပါဘူး။ သည်
နေ့ မနက်ကတည်းက တမာရွက်ခြောက်ထုပ်ကြီး ဘေးမှာ ချပြီး ငခိုင်
ကို သတိရချက်တော့။

‘ငထိန်ရေ၊ ဟေး ငထိန်’

မီးတင်းကုပ်ထဲ တင်ပျဉ်ခွေထိုင်ပြီး ထမင်းကြမ်းခဲ ဖဲ့စားနေတဲ့ ကိုဖိုး
ထိန်တစ်ယောက် ကိုဘခိုင် အသံကြောင့် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရတယ်။ သ
ည် ကောင် မိုးကြီးချုပ်ကာမှ ဇလပ်ကုန်းကနေ ဘာကိစ္စများ ကူးလာရပါ
လိမ့်ပေါ့။ ခေတ်ကာလကလည်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဆီးမီးခုံဘ
က်က ဂျပန်တွေ သည် ဘက်ရွာဘက် လာတတ်ပါတီသနဲ့ ။ တော်ကြာ ဂျ
ပန်ကင်းလှည့်အဖွဲ့နှင့် တိုးနေမှ ဖြင့်။ ကိုဖိုးထိန်တို့ လူပျိုကြီးဖားဖားမှာ
စစ်ကြီးဖြစ်နေပြီ။ ဂျပန်စစ်တပ်တွေက မြင်းခြံမှာ ရော၊ မြေတော်မှာ
ရော မြစ်ဆိပ်တကာ ဂျပန်စစ်သားတွေ ချထားလိုက်တာ ဂျမ်းဂျမ်းရိုက်
လို့ ။ တိုင်းရေးပြည်ရေး စိတ်မအေးတဲ့ အထဲ သည် ကောင် အတင့်ရဲပုံ
က တစ်မှောင့်။ ကိုဖိုးထိန် တစ်ယောက် ထမင်းလုံးကြီးကို ပဲမှော်စင်
ဝါးလုံးစွန်းပေါ် လှမ်းတင်တဲ့ ပြီး ထမင်းတွေ ဟင်းတွေ ပေကျံနေတဲ့ လ

က်ကြီးတန်းလန်းနှင့်ပဲ ပြေးထွက်လိုက်တယ်။ ဘခိုင်ကတော့
မားရှည်ကြီးတစ်လက် စလွယ်သိုင်းပြီး အိမ်ပေါက်မှာ မားမားကြီးရပ်လို့
။

‘ဟေ့ကောင်၊ ညကြီးမင်းကြီးကွာ မင်းမို့ လာတယ်။ မင်းနဲ့ တော့ ခ
က်တာပဲ ငခိုင်ရာ’

‘ခက်တာတွေ ဘာတွေ အသာထားလိုက်စမ်း ကိုယ့်လူ၊ ငါတိုင်ပင်စ
ရာရှိလို့ လာတာ’

‘ဘာတုန်းကွ’

‘ငါ မနက်က မြင်းခြံရောက်တယ်၊ သည် လိုကွ’

ဘခိုင်ပြောတဲ့ တဘောင်စကားက ယုံရခက်ကြီးပေမယ့် သဘာဝ
ကျနေသေးတော့တာပါ။ ဂျပန်တွေ ခြေရှုပ်နေတဲ့ စစ်ကြီးကာလအတွင်း
မှာ ကိုဖိုးထိန်တို့ နယ်က လူတွေလည်း အများ နည်းတူ ဒဏ်ခံကြရတာ
ပါပဲ။ စစ်ကြီးဒဏ်ဆိုတာက အမြောက်တွေ ဗုံးတွေ၊ သေနတ်တွေ
တဒုန်းဒုန်း တဒိုင်းဒိုင်း အထုခံကြရတာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ခေတ်အခါက
မကောင်းတော့ ကုန်စည်တွေ အကူးအသန်းမရှိ။ မရှိတော့ စာရေး၊ ဝတ်
ရေး နေရေးတွေကပါ လိုက်ပြီး ကျပ်တည်းတော့တာပေါ့။ တကယ့်ကို
အသေကျပ် အနေကျပ် ကာလကြီး။ ဆပ်ပြာတစ်ခဲ၊ သံတစ်ချောင်း ရွာ
ကိုရောက်ဖို့ တောင် ခဲယဉ်းတဲ့ အချိန်။ သည် ကြားထဲလူတွေ ရောဂါဘယ
ထူပြောလာကြတာလည်း ပါတယ်။ လူတော်တော်များများ
အိုင်းအနာကြီးတွေ ပေါက်ကြတယ်။ ဖက်ခွက်နာပေါ့။
ကာလဝမ်းရောဂါလို၊ ပလိပ်ရောဂါလို ရောဂါဆိုးကြီးတွေကလည်း မထ
င်ရင် မထင်သလို မှတ်လား၊ ရှားရှားပါးပါး ဝတ်ရတဲ့ အထည်ကလေး
တွေမှာ လည်း အဝတ်ချုပ်ရိုးတွေကြားထဲ တွယ်ကပ်နေတဲ့

အဝတ်သန်းကြီးတွေ ဆိုတာများ ဥတွေအပျစ်လိုက်စီလို့ ။ မိန်းမတွေ ခေါင်းက သန်းဥက ဘာဟုတ်လိမ့်မတုံး။ အသားထဲက လောက်ထွက်ဆို တဲ့ စကားလို ကိုယ်ပေါ်မှာ လည်း သန်းတွေ တရွရွနဲ့ လူချည်းပဲ။ အဆိုး ဆုံးကတော့ ယားနာတွေ ပေါက်ကြတာ။ ဝဲတွေပေါက်ကြတာပဲ။ ညှင်း တွေ ဒက်တွေဆိုတာကလည်း သီးထလို့ ။ ပိုးမွှားက ကူးတဲ့ ရောဂါတွေ ဆိုတော့ အနာစက်တွေက ဓာတ်လိုက်သလို ကွင်းဆက်နဲ့ လိုက်ပွားနေ တော့တာ။ မနက်နဲ့ ညတောင် မတူဘူး။ ခြေသလုံးကြီးတွေ ဆိုတာများ ဝဲပအိုင်ကြီးတွေ ထပြီး ယောင်ကိုင်းနေတော့ တစ်ယောက် တစ်ယောက် သည် လို ကြည့်နေကြရတာ။ တစ်နေရာက စယားလို့ ကုတ်ရရင် ကုတ် လက်စ မဆုံးတော့ဘူး။ သွေးတွေဆိုတာ ပေါက်ပေါက်ကျနေတာတော င် အယားက ပြေတာ မဟုတ်ဘူး ။ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် ကုတ်ပြီးလို့ စ ပ် လာပြီဆိုတော့လည်း ငါးရုံပြာလူး အော်နေရတာပါ။ ယင်ကောင်တွေ နဲ့ တပြန်းပြန်း ခတ်သူက ခတ်၊ မြစ်ထဲ ရေပြေးစိမ်သူက စိမ်နဲ့ ။ ဝဲဒုက္ခ များ လိုက်ပုံများ တော့ ပြောတောင် မပြောချင်ပါဘူး။

နောက်တော့ ဝဲကို လက်နဲ့ ကုတ်ရတဲ့ နည်းထက် ကောင်းတဲ့ နည်း တွေလာကြတယ်။ လူများ ပြောပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ကျ သက်သာ ရာ သက်သာကြောင်း ရှာကြတာချည်းပေါ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရင် အရသာခံ ကောင်းမလဲ တွေးကြသူချည်းပဲ။ ဝဲမို့ ယား လာပြီဆိုရင် မြစ်ကမ်းနားက ရွံ့စေးတွေ၊ ဗွက်ပုပ်တွေ၊ နွံပုပ်တွေနဲ့ ဝဲရှိသမျှနေရာ အကုန်လူးကြတယ် ။ တစ်ခါတစ်ရံများ တဖျင်းဖျင်းနဲ့ သွေးထဲသားထဲက ယားဆိပ်တက်လာ ရင် အရိုးပေါက်အောင် ယားတာကလား။ ချက်ချင်း ဗွက်အိုင်ထဲ ဝုန်းခနဲ ဆင်းတဲ့ ပြီး လှိမ့်ကျရတော့တာပါ။ ရွံ့တွေ လက်ခုပ်ကြီးနဲ့ ကော်ကော် လူးပြီးရင်တော့ အသင့်ဖိုထားရတဲ့ မီးဖိုဘေး ပြေးပြီးရွံ့ခြောက်အောင် မီးကင်ရတယ်။ မီးပြင်းပြင်းနဲ့ ကပ်လို့ ရွံ့တွေ တဖျင်းဖျင်းနဲ့ ကြပ်ရွံ့

လာပြီဆိုတော့ ရွှံ့ခြောက် အချပ်လိုက်ကို အဲသည် ကျမှ စိတ်ရှည်လက်ရှည် တစ်ဖက်ချင်း ခွာချရတာ။ ကွာကျသွားတဲ့ ရွှံ့ချပ်ထဲ အယားဓာတ်တွေ ပါသွားတော့တာပဲ။ ယားသမျှ ဝေဒနာတွေ ပျောက်ရုံတင်မကဘူး။ အရသာ ရှိချက်တော့ ဘာနဲ့ မှ မလဲနိုင်ပေါင်ဆိုတဲ့ အထဲကပေါ့။

ရွာကို ဆီမီးခုံဘက်က ဂျပန်တွေ အုပ်လိုက် ဝင်တဲ့ နေ့တုန်းက ကိုဖိုးထိန် တစ်ယောက် ကြောက်လွန်းလို့ ဒူးတွေများ တုန်လို့ ။ ကိုယ်မြင်နေကျ လူမျိုး မဟုတ်တာက တစ်ကြောင်း ဘာမှန်း မသိဘဲနဲ့ ဂျပန်ဆိုတဲ့ အရှိန်အဝါကြီးက တစ်ကြောင်း၊ လက်ထဲက သေနတ်ကြီးတွေက တစ်ကြောင်း၊ ပါးစပ်က ကိုယ်နားမလည်တဲ့ စကားတွေ တရူးတရူး တဝါးဝါးနဲ့ အော်ဟစ်မာန်မဲနေတော့ အသံဆိုးကြီးတွေက တစ်ကြောင်းပေကိုး ။ ကိုဖိုးထိန်ဖြင့် အကြောင်းကြောင်းတွေကိုတောင် ရေတွက် မပြနိုင်ပါဘူး။ ရွာလယ်ညောင်ပင်ကြီးအောက်က မောင်းတဒူနဲ့ ထုလိုက်ရင် ဥဒယ တစ်ရွာလုံး ရှိသမျှ လူကုန် ကလေးမကျန်၊ ခွေးမကျန် အရောက်ပြေးကြရတယ်။ အိမ်ထဲ ဘာထဲ ကပ်ပုန်းနေရစ်ခဲ့တာ ဂျပန်များ တွေ့ရင် ပါးရိုက်နားရိုက်က ကြမ်းတာထား၊ မတော်လို့ ဂျောက်ဂျောက် ဂျက်ဂျက် သေနတ်နဲ့ ထချိန်လိုက်ရင်၊ ဆိုတာကို ကြောက်ကြရသကဲ့။

‘ယောက်ျားတွေ သည် ဘက်မှာ တန်းစီ၊ မိန်းမတွေ ဟိုဘက်သွား၊ ကိုယ့်ကလေးတွေကို ခေါ်ထားကြ၊ မငိုစေနဲ့၊ မျက်စိ မနောက်စေနဲ့ ’

မြင်းခြံထန်းလျက်ပွဲရုံက ပွဲစားကြီး ဦးချမ်းသာရဲ့ သား လှမောင်က ကြားကနေ မြန်မာလို ပြောပေးနေလို့ တော်တော့တာပါ။ ကိုဖိုးထိန်တို့ လူစု ဟိုဘက် သည် ဘက် ကပ်လိုက်ကြရတယ်။ ဂျပန်သုံးကောင်က ရှေ့ကနေ လက်သီးလက်မောင်း တန်းပြီး အော်ချင်ရာ အော်ပြီးရင် ဟု

တံတာ မဟုတ်တာ ထား၊ လှမောင်က မြန်မာလို ဘာသာပြန်တယ်။ ဂျပန်က တိုတိုပြောတာကို သူက ရှည်ချင် ရှည်နေတာလည်း ရှိတယ်။

‘မင်းတို့ အထဲမှာ မာစတာတွေကို တော်လှန်မယ့် အကောင် ရှိသလားတဲ့ ၊ ရှိရင် ဖော်ရမယ်၊ မာစတာကြီးတို့ က မင်းတို့ အိမ်တွေမှာ ရှာလို့ ဖွေလို့ မသင်္ကာတာ တွေ့လာရင် တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး မသက်သာဘူးလို့ ပြောနေတာ၊ ကဲ ရှိသလား၊ ရှိရင် ဖော်ကြစမ်း’

ကိုဖိုးထိန်တို့ မှာ ကိုဂျပန်ကို ထချဖို့ ထင်ထား၊ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ် မသင်္ကာစရာ တစ်ခု တွေ့သွားရင်ပဲ ကိုယ့်ကျိုးနည်းရချည့်ဆိုပြီး ဘုရားကို အာရုံပြုနေရတော့တာပေါ့။ သည် ကြားထဲမှာ ယားလိုက်တဲ့ ဝဲကဆိုတာ စစ်ခနဲ စစ်ခနဲ။ အကျိုးနည်း။ ဂျပန်ရှေ့ကျကာမှ ဝဲက ဝဲစွမ်းတွေ ပြလာပါရောလား။

‘ဟိတ် ဟိုအကောင် ဘာလုပ်တာလဲ’

ကိုဖိုးထိန် ရင်တွေ ဒုန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားတယ်။ လှမောင်က အော်တော့ ဂျပန်တစ်ယောက်က ပြူးခနဲ လှမ်းကြည့်လိုက်တာကိုး။ တစ်ခါတော့ သွားရောဟ။ ကိုယ့်ပြောတာ များ လားလို့ မော့မကြည့်ဝံ့ဘူး။ မျက်စိတွေလည်း ပြာခနဲ၊ စိမ်းခနဲ။ ဘယ်သူများ ပြောနေတာပါလိမ့်။

‘ထစမ်း’

ကိုဖိုးထိန်နဲ့ နှစ်တန်းကျော်က တင်ခွေးပါလား။ ဘုရား ဘုရား။ သေနတ်နဲ့ ပစ်ချလိုက်ရင် ကိုယ့်ရှေ့ကြီးမှာ ။ တင်ခွေးက မရပ်မဖြစ်လို့ ထရပ်လိုက်တယ်။ ဂျပန်က သူ့ရင်ဝကို လှံစွပ်ကြီးနဲ့ ထောက်ထားတော့ သေးများ တောင် ထွက်လို့ ။

‘ဘာလို့ လှုပ်တာလဲ၊ ပြောစမ်း’

လှမောင်က ငေါက်ငန်းနေတာကို တင်ခွေးခမျာ တော်တော်နဲ့ မဖြေနိုင်ရှာဘူး။ သူ့လက်မောင်းက ဝဲနာတွေကို တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ လှန်ပြတယ်။ သည် တော့မှ ဝဲတွေက ပိုလို့ တောင် ရွှထလာလိုက်တာ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကူးရော။

‘ဝဲ ဝဲ ယား ယားလို့ ပါ’

ထစ်နေတော့တာပါ။ ဂျပန်က သဘောပေါက်သွားပုံမျိုးနှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်တာကို တွေ့ရတော့မှ ကိုဖိုးထိန်တစ်ယောက် ဟင်းချရတော့တာလေ။ ဂျပန်တွေ ရွာက ပြန်ထွက်သွားတော့ တစ်ရွာလုံး ဘာလုပ်ကြတယ်မှတ်တုန်း။ ကိုယ့်အိမ်ကို မပြန်နိုင်ကြသေးဘူး။ ညောင်ပင်ကြီးအောက် ထိုင်ပြီး ဝဲကုတ်ကြတော့တာပဲ။ တင်ခွေးက အဆိုးဆုံးပေါ့။ ကုတ်လိုက်စမ်း ဆိုတာများ ။ သူမှ မဟုတ်ပါဘူး။ လာသမျှ လူတွေအကုန်ကုတ်ကြတာဆိုတာ ဝဲကုတ်ပွဲကျလို့ ။

‘ဟောသည် ဝဲတွေက လူများ ရင် သူ ယားချင်ဗျ။ လူရှုပ်ရင် သူကုတ်ချင်ဗျာ’

တင်ခွေး စကားကြောင့် လူတွေ အုံးခနဲ ပွဲကျသွားကြတယ်။ သည် စကားက အခုထိ ရွာမှာ ပုံခိုင်းကြတုန်း။ ရယ်ကြရတုန်း။ ဟိုတုန်းကတော့ ရယ်ရဖို့ ထင်ထားလို့ ဝဲကြောင့် ဘယ်လောက် ဒုက္ခများ ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြောမယုံ ကြုံဖူးမှ သိဆိုသလိုကိုး။

သည် လောက် ဝဲဒုက္ခနဲ့ ရင်ဆိုင်နေကြရတဲ့ ကြားထဲက ကိုဖိုးထိန်တို့ ရွာကလေးဆီကို တကန်တက သယ်လာတဲ့ ဘခိုင်ရဲ့ တဘောင်က မြန်မြန်ကြီးကို ပြန်သွားတော့တာပါ။ ငှက်ကြီးတောင် ဓားကြီး လွယ်ထားတဲ့ ဘခိုင်က သူ ကြားလာတာကို ပြောတယ်။

‘မြင်းခြံ တစ်နယ်လုံး ပြောနေကြတာပဲ၊ ယားပြီး နေချင်သလား၊

ကားပြီး သေချင်သလားတဲ့ ၊ ကဲ ငထိန်ရ။ သည် တဘောင်က တော်
တော့်ကို ကြောက်စရာကောင်းတယ်။ အခု ငါတို့ ရွာက လူတွေမှာ တစ်
ယောက်မှ ဝဲမပေါက်ကြဘူး။ ဝဲသာ မပေါက်တာ သေလိုက်ကြစမ်း ဆို
တာများကွာ တစ်နေ့မှ မသာ မချရတဲ့ နေ့ မရှိဘူး။ အဲသဟာ ငါတော့
သည် လိုလုပ်ချင်တယ်’

ဘခိုင် သယ်လာတဲ့ တဘောင်အတိုင်းသာဆိုရင် ကိုဖိုးထိန်တို့ ဝဲပေါ
က်တဲ့ သူတွေကမှ ဟုတ်ဟုတ်သေးတော့။ ယားပြီးနေရတာက ကားပြီး
သေရတာထက် ကောင်းပေတာကိုး။ တစ်ချိန်လုံး ဒုက္ခပေးခဲ့တဲ့ ဝဲကို သ
ည် တဘောင်နဲ့ ကျမှ ကြိဖန်ကျေးဇူးတွေ တင်ရသေး။ ဝဲမပေါက်တဲ့ ဇလ
ပ်ကုန်း တစ်ရွာလုံး ကားပြီး သေရမှာ စိုးတော့ ဝဲပေါက်ချင်ကြလွန်းလို့
မျက်စိ မျက်ဆန် အပြူးသားနဲ့ ပေါ့။ သည် တော့လည်း ဘခိုင်ရဲ့ အကြံ
ဉာဏ်အတိုင်း တစ်ရွာတစ်ရွာ ဝဲလက်ဆင့်ကမ်းဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။
တစ်ရွာတစ်ရွာ ဝဲကြိုရမယ်ပေါ့။ ဝဲကြိုတဲ့ ပွဲလုပ်ကြဖို့ ရွာလူကြီးတွေက
စီစဉ်ကြရ တော့တာပဲ။

အဲသည် နေ့က ဇလပ်ကုန်းရွာက အိုးစည်ဗုံမောင်းတွေနဲ့ ရွာလုံးကျွ
တ် ထွက်လာလိုက်ကြတာ လူတန်းကြီးကို မျက်စိတစ်ဆုံး။ ဝဲကြိုလာကြ
တာ။ သေရမှာ ကြောက်တာကိုး။ ကိုယ် လိုက်မကြိုရင် ကိုယ့်ဝဲမပေါက်
မှာ စိုးရသေးတာကိုး။ ဥသေးဥမွှား မီးတွင်းထဲက ကလေးမကျန် ချီပိုးပြီး
ဝဲကြို ထွက်လာလိုက်ကြပုံများ ။ ဂျပန်ခေတ်ကြီးထဲမှာ သည် လောက် စ
ည်တဲ့ ပွဲမျိုး သည် တစ်ပွဲ ကြုံခဲ့ရ ဆိုသလိုပါပဲ။ ဟိုရွာ သည် ရွာက လူ
တွေထဲက ဝဲမပေါက်သေးတဲ့ လူတွေကလည်း သည် ပွဲထဲ ဝင်နဲ့
လိုက်ကြသေးတော့ ဘာပြောကောင်းမတုံး။ ဝက်ဝက်ကို ကွဲကရောပဲ။ ဥ
ဒယရွာက ဝဲလက်ဆောင် ပေးရမယ့် သူတွေကလည်း ဝဲနာတွေက ပြည်
တစိုစို သွေးတယိုယို ကြားထဲက ဝတ်ကာ စားကာ၊ ဖြီးကာ လိမ်းကာနဲ့ ။

ပျော်လိုက်ကြပုံများ တစ်ခေတ်မှာ တစ်ခါဆိုသလို တစ်နယ်လုံး ပြောစမှတ်ကို ဖြစ်လို့ ။ ဝဲအခံ ရှိသူကတောင် ဂုဏ်ရှိနေသေးတော့ ဝဲအကူးခံရမယ့်သူက အောက်ကျ ရတော့မယ့်အတိုင်း။

‘အထူးပ သာယာအေးတဲ့ ၊ ဥဒယဆိုတဲ့ ရွာကလေးဆီကို မကွာမဝေး မြန်မကြာ မနေးသာပ၊ လူသူစုရုံး ကျွန်တော်များ ဇလပ်ကုန်းက၊

ဆွေမျိုးပေါက်ဖော် တော်တော်သမျှ လူကြီးလူရွယ် လူငယ်ရွှေသွေး၊ အကလေးမကျန်၊ လာရောက်အကြိုထောက်၊

ခရီးများ ပေါက်ခဲ့ပါပေါ့၊ အကြောင်းမဟာ ထောက်လိုက်တော့၊

သောင်းစကြဝဠာ တစ်တိုက်က နတ်များ ဒေဝတာ အသေအချာ နိမိတ်တဘောင် ပေးလိုက်တာကြောင့်၊

ရန်ဘယာ ဝေးကွာပရအောင်လို့ ဘုရား တရား သံဃာ ဆိုတဲ့ ရတနာသုံးပါး ဦးထိပ်မှာ ထားပါလို့ ၊

ကဲ ဆိုနေ ကြာရော့မဟဲ့၊ ဝဲကြိုကြစို့လား၊

မိတ်သင်္ဂဟအပေါင်းတို့ ခင်ဗျား အား ဟား ဟား’

ရွာဆော်မောင်ဩရဲ့ သံဝါကြောင်ကြီးနဲ့ ခွန်းထောက်ဆိုလိုက်တဲ့ အသံကြီးဟာ ဥဒယ တစ်ရွာလုံး လော်မတပ်ရပါဘူး။ ဟိန်းဟိန်း ထသွားတော့တာပါပဲ။ ရွာလယ် ညောင်ပင်ကြီး အောက်မှာ ဂျပန်တွေ လာတုန်းကအတိုင်း ဥဒယတစ်ရွာလုံးက လူတွေဆိုတာ တအုံးအုံးနဲ့ ။ ခေတ်ပျက်အခါပျက်ကြီးထဲ ပျော်လိုက်ရပုံများ ။ အိုးစည် ဒိုးပတ်တွေ တဒုံးဒုံးထုပြီး ကတဲ့ သူ က၊ လဲတဲ့ သူ လဲ၊ ကွဲတဲ့ သူက ကွဲ။ ဥဒယရွာကလည်း ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ဝဲလက်ဆောင်တွေ ပေးလို့ ။ ဇလပ်ကုန်းကလည်း လိုလိုချင်ချင်နဲ့ ပဲ ဝဲ လက်ဆောင်ကို ယူလို့ ။ အပြန်မှာ လည်း လူတန်းကြီးဆ

က်လို့ ။ ကိုဖိုးထိန်တို့ ကိုဘခိုင်တို့ ကာလသား လူပျိုတစ်သိုက်မှာ လည်း
သည် ဝဲကြိုပွဲမှာ အစွဲထုတ်ကြတဲ့ ကွမ်းတောင်ကိုင် အပျိုချောကို ကျီးက
န်းတောင်းမှောက် ရှာရတော့တာပေါ့။ ကွမ်းတောင်ကိုင်သာ ပြောတာ။
သူလဲ ဝဲနဲ့ ပဲ။ တဗျင်းဗျင်း ကုတ်နေရသူ။ ဝဲက ကွမ်းတောင်ကိုင်လည်း
ဘယ်ချမ်းသာပေးမှာ တုံး။

ဘကြီးဖိုးထိန်တစ်ယောက် အတွေးထဲနစ်ဝင်ရင်းနဲ့ ပြုံးလိုက်မိတယ်
။ သူ့အိမ်သူ မချစ်တင်ကိုလည်း မျက်စိထဲ ကွက်ခနဲ မြင်လိုက်မိရဲ့ ။ မချစ်
တင်က ဇလပ်ကုန်းသူ။ အုံထူထူ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို ချိုထုံးကလေးနှစ်
ဘက် ထုံးလို့ ယဉ်စေနဲ့ ။ မချစ်တင်က အဲဒီတုန်းက ဝဲမပေါက်တဲ့ ရွာက
ကိုး။ လှတာပေါ့။ ချောတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဝဲမပေါက်လို့ ကားသေရမှာ
ကြောက်တဲ့ လူတွေထဲမှာ မချစ်တင်ကလေးလည်း အပါအဝင်ကိုး။ စိုးရိ
မ်နေတဲ့ မျက်နှာကလေးနဲ့ အားငယ်နေတဲ့ ဟန်ပန် ကလေးက ကိုဖိုးထိ
န် အသည်းနှလုံးကို ဒုတ်ဒုတ်ထိသွားရော ပြောပါတော့။ သိပ်မကြာပါ
ဘူး။ မချစ်တင်လည်း ဝဲတွေပေါက်လာရော။ ပေါက်လိုက်တာမှ တစ်ကို
ယ်လုံး အပ်ချစရာတောင် မရှိဘူး ဆိုသလိုပဲ။ ဝဲနာတွေ တစုံစုံနဲ့ ကြားက
ကိုဖိုးထိန်နဲ့ မချစ်တင်တို့ ညားကြရတာပါ။ လူကြီးစုံရာနဲ့
တောင်းရမ်းပြီး ကောက်ညှင်းအုန်းပေါင်း ကျွေးပြီး မချစ်တင်ကို
ဥဒယရွာသူအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ကြတာ နှစ်ပေါင်းတောင် ကြာ
ပေါ့။ ဝဲဖူးစာလို့ ရွာက ရယ်စရာ မောစရာ ပြောင်ခဲ့ စခဲ့တာကိုလည်း မှ
တ်မိပါသေးရဲ့ ။ ဂျပန်အပြေးမှာ ကျွဲနှစ်ကောင် ဗုံးတွေ လာလာကြလို့ ဗုံး
ကျင်းထဲ ဗိုက်ကြီးတပြဲပြဲနဲ့ ဝင်ပုန်းခဲ့ရတာကိုလည်း သတိရမိပါရဲ့ ။ က
လေးတွဲလောင်း သားတွဲလောင်းနဲ့ ဘိုသီဘတ်သီ လက်ထဲကိုင်းထဲ ပဲနှု
တ်၊ ကောက်သင်းကောက်နဲ့ တပင်တပန်း ရှိခဲ့ရတာကိုလည်း အောက်
မေ့ရဲ့ ။ အခုတော့ အချစ်တင်တစ်ယောက် မရှိရှာတော့ပါဘူး။ အသက်ခု

နှစ်ဆယ် အရွယ်မှာ ပဲ ပန်းနာရင်ကြပ်နဲ့ ဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။

မချစ်တင်ကို ကိုဖိုးထိန်က မေတ္တာရှိကြောင်း ပြောဖို့ ဆိုဖို့ မြောက်ပဲ
ငုံပေးခဲ့တဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ရောင်းရင်းကြီး ဘခိုင်တောင် ဆုံးသွားရှာပြီ
ကိုး။

ဘကြီးဖိုးထိန်တစ်ယောက် ပြောင်းဖူးဖက်လိပ်ကြီး ပါးစောင်မှာ ခဲ
ထားရင်း သူ့ရောင်းရင်း ကိုဘခိုင်ကြီးကို သတိရ
လွမ်းဆွတ်နေလိုက်ပုံများ ၊ သူ့ရှေ့က မီးရှို့ထားတဲ့ တမာရွက်ခြောက်
တွေလည်း ပြာဖြစ်ကုန်ပါပြီ။ သည် တမာရွက် ပြာတွေကို
စဉ်အင်တုံကြီး တစ်လုံးထဲ ကြိုးထည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အုန်းဆီကို
ထည့်မွှေလိုက်တယ်။ မည်းနက်ပစ်ချဲ့နေတဲ့ ဆေးကို ကြည့်ရင်း
ဘကြီးဖိုးထိန် ပြုံးလိုက်မိတယ်။ သည် ဆေးတစ်ဖုံ ဖော်ရတာ ဘာမှ ခဲ
ယဉ်းတာ မဟုတ်ဘူး ။ ငွေလည်း မကုန်ဘူး။ အချိန်လည်း မကုန်ဘူး။
တမာရွက်နဲ့ အုန်းဆီဆိုတာကတော့ ရွာမှာ ဘယ်ကဖြစ်ဖြစ် ရနေတာပဲ။
ဒါပေမယ့် သည် ဆေးက ဝဲလူးဆေး။ ဘကြီးဖိုးထိန် အဖို့ တော့ တန်ဖိုး
ရှိတယ်လေ။

သည် နှစ်ကျကာမှ ဘယ်လိုက ဘယ်လိုဖြစ်တယ် မသိဘူး။ ဘယ်က
မှ ဝဲမကြုံရပါဘဲနဲ့ ပေါက်လိုက်ကြတဲ့ ဝဲတွေ။ နှစ်ပေါင်း လေးငါးဆယ်
လောက် ပျောက်သွားရာက အခု ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ထပေါက်လာကြ
တာ။ ဘကြီးဖိုးထိန်ရဲ့ မြေးကလေးတွေဆိုတာများ ရေချိုးဖို့ အင်္ကျီချွတ်
ပေးတော့မယ်ဆိုရင်ကို ငိုတော့တာပဲ။ အသာဖြည်းဖြည်း တစ်လွှာချင်း
ကလေး ခွာချတာတောင် ထွန့်ထွန့်ကိုလူးလို့ ။ ရေမိုးချိုးပြီးရင် သည် တ
မာရွက်ပြာချ ဝဲလူးဆေးကလေး လူးပေးရတယ်။ တမာဆိုတာ အခါး။
အခါးက အယားသက်သာတယ်။ အုန်းဆီကတော့ အနာကင်းသေတယ်

လို့ ဘကြီးဖိုးထိန်က ယူဆပြီး သူ့ဟာသူ ဖော်လိုက်တဲ့ ဆေးပါ။ ဂျပန်ခေတ်တုန်းကတော့ လူးစရာလည်း မရှိပါဘူး။ သည် လို ဆေးမီးတိုပဲပေါ့။ ဝဲသက်ကလည်း သိပ်တော့ မကြာလိုက်ပါဘူး။ ဆီမီးခုံက ဂျပန်တွေ ပြေးပတဲ့ ဆိုတော့ ဝဲတွေလည်း အလွှာလိုက် ကွာကျသွားတာ အံ့ဩစရာ ။

‘ဟော၊ ငါ့မြေးတွေ ရေချိုးပြန် လာပြီ’

ဘကြီးဖိုးထိန်က ဆေးအင်တုံကလေးကို မယူပြီး ခုတင်ကြီးပေါ် တက်ထိုင်လိုက်တယ်။ အဝတ်ပတ်ထားတဲ့ တုတ်နဲ့ ဆေးအင်တုံကို နာနာမွှေရင်း မြေးတွေကို တစ်ကောင်စီ ခုတင်ပေါ်လာဖို့ ခေါ်ရော။

‘ကဲ လာကြ၊ ငါ့မြေးတွေ ဝဲဆေးလူးကြရအောင်’

‘ကျုပ် မလူးချင်ဘူး အဘ’

လူပျိုမပေါက်တပေါက် မြေးအကြီးကောင်က ငြင်းတယ်။

‘ဟေ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းကွ’

‘ဟာ အဘဆေးတွေက တစ်ကိုယ်လုံး မည်းချိတ်နေတာကိုးဗျ၊ ကျုပ် အဝတ်တွေပါ ပွကုန်တာကိုး’

‘ဟဲ့ ဒါက တစ်ရက်နှစ်ရက်ရယ်၊ မင်းတို့ တစ်ကိုယ်လုံး အနာစက်တွေ ပွားကုန်ရင် ပိုဆိုးတော့မှာ ပေါ့၊ လာခဲ့ လူးလှည့်’

‘မလူးဘူးဗျာ၊ ဝဲယားတာ ကုတ်လို့ ရတယ်။ အဘဆေးတွေ လူးလိုက်ရင် ဝဲတောင် ကုတ်ချင်သလို ကုတ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ပျောက်လည်း ပျောက်တာ မဟုတ်ဘဲနဲ့ ’

ဘကြီးဖိုးထိန်တစ်ယောက် တမာဆေးခါး အင်တုံကြီးနားမှာ ငုတ်တုတ်

တ်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။ သူ့ဆေးကို ဘယ်သူကမှ လည်း အားကိုးတကြီး
မလိမ်းကြပါဘူး။ မြေးတွေက အလိမ်းမခံတော့ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဖော်တဲ့
ဆေး ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်လူးရတော့တာပါပဲ။ ဆေးလိမ်းရင်းက ဖြုန်း
ဆို သူတို့ ငယ်ငယ်က တဘောင်ကို သတိရလိုက်မိတော့ ငခိုင်တစ်ယော
က် ဝဲမပေါက်လို့ များ သေလေရော့ သလားလို့ ယောင်တောင်တောင်
တွေးလိုက်မိသေးရဲ့ ။

[အင်ကြင်းကြာအုံ ရတနာပုံမ် မန္တလေးဝတ္ထုတိုများ ။ ။ ၂၀၁၄ ခုနှစ်]
